

אביטה נפלאות

בס"ד, פרשות נח - לך-לך תשפ"ג, גיליון 22

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

"משברייך וגלייך עלי עברו"

- כולל בימי "עקבתא דמשיחא" שאנו מצויים בהם. והדפוסים הללו משתקפים לא רק בחיי הציבור, אלא גם בחיייו של האדם הפרטי.

ידעת המחלה היא חצי תרופה, אומר הפתגם העתיק. בגיליון שלפנינו נלמד לזהות את טיפוסים המשברים הכלליים, ולהצביע על דרכי הריפוי של כל אחד מהם, הן לציבור והן ליחיד, כדברי דוד המלך: "כָּל מְשָׁבְרֶיךָ וְגַלְיֶיךָ עָלֵי עֲבָרֵי".

אל תחמיצו את סיום המאמר, המדגים כיצד ההיסטוריה חוזרת וארבעת סוגי המשברים מופיעים שוב בימינו אנו. תולדות משברי העולם נועדו בפנימיות להביא למציאותות מתוקנת יותר, כך אנו מאמינים. ולכן אנו יודעים שגם משברי ימינו עתידים להוליד בנו מציאות חדשה - אם רק נשכיל ללמוד מדרכי התיקון שפגשנו בעבר.

סיפור הצמיחה של האדם והעולם הוא במידה רבה סיפורם של המשברים שהוא עובר. הזדמנויות חדשות ופריצות דרך נולדות דווקא מתוך צירי הלחץ של המשבר.

לכן ישנו טעם רב לזהות את הסוגים השונים של המשברים, ומתוך כך לגלות את הדרך לתיקון ולצמיחה מתוכם.

מתברר שהפרשיות הראשונות בתורה, בראשית ונח, מתארות לנו שלושה סוגי משברים: משבר הגירוש מגן-עדן, משבר המבול ומשבר דור הפלגה. אם נצרף להם את המשבר העיקרי שבו עוסקת התורה בהמשך - שעבוד מצרים - נקבל ארבעה אבות טיפוס כלליים למשברים.

אם נתבונן, נוכל לזהות את הדפוסים החוזרים של המשברים הללו, ואת המבנה המתפתח שלהם בתקופות היסטוריות שונות

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	כ	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ה	ר

הגירוש מגן עדן - אובדן החלום

הזה היה ונברא, וגם היום יש לו תפקיד חשוב מאוד בתודעה. אנו חיים בעולם הזה, אך באמת אנחנו "לא מכאן", כולנו גורשנו מגן-העדן. חשוב לזכור את זה, אבל אסור להתרפק על הנוסטלגיה ולחיות בתוך חלום, אלא לעבוד במציאות הקיימת, לפעול בתוך ה'חוץ' שהוא עכשיו המקום שלי - "וַיִּשְׁלַחְהוּ ה' אֱלֹקִים מִגֵּן עֵדֶן לְעַבְדָּא אֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר לָקַח מִשָּׁם". זהו התיקון!

בחיי כל אחד מאיתנו, נקודת הפתיחה היא לאחר הגירוש מגן-העדן: הנשמה גורשה מהעולם האוטופי החלומי שבו הייתה, ונחבטה אל קרקע המציאות הקשה המוכרת לנו. מעתה, כל החיים שלנו מוקדשים לשיקום הטראומה הזו של ניפוץ החלום. בסיפור הזה, כמו בגן העדן, יש גורם מזרז לגירוש: הוא הנחש, הוא יצר הרע. כאשר הנחש מצליח להתערב, התמימות הראשונית נשברת, אנו מגורשים אל מגרש החיים האכזר והמנוכר, וכעת צריך לעבוד ולהתמודד בעולם הזה ולדעת לתקן את המשבר.

המשבר הראשון, הגירוש מגן עדן, הוא **אובדן החלום**. אמנם גן העדן בתורה אינו רק משל אלא מציאות ממשית, אבל היום לא נמצא אותו בשום נקודה ידועה

החידוש הוא שהחלום הזה היה ונברא, וגם היום יש לו תפקיד חשוב מאוד בתודעה

בכדור-הארץ. הוא נמצא בממד אחר של המציאות, ומבחינתנו הוא מעין "עולם של חלום" ששער המעבר אליו נחסם בפנינו. באותה מידה, נראה שלפני חטא אדם הראשון והגירוש מגן-העדן,

העולם המוכר לנו לא היה ממש קיים. רק אחר החטא התהפכה התמונה, גן העדן הפך לתיאורטי והגלובוס שלנו הפך לממשי.

המציאות החלומית היא 'אוטופיה' - מציאות אידיאלית תיאורטית. אבל החידוש הוא שהחלום

לסיכום: המשבר הראשון בהיסטוריה הוא הגירוש מגן עדן.

כיום, גן-עדן הוא מציאות אוטופית שאינה קיימת עוד.

בחיי הפרט זהו ניפוץ התמימות ואובדן החלום שעוברת נשמתנו בירידתה לעולם.

מעתה, כל חיינו הם תיקון לכך.

המבול - חורבן

המשבר השני, המבול, הוא **חורבן העולם**. בניגוד לאדם הראשון, נח לא גורש אל מציאות אחרת אלא "חרב עליו עולמו", פשוטו כמשמעו. אמנם לפני המבול העולם לא היה מקום כל כך נחמד לחיות בו, ודאי לא אוטופי, אבל היה מקום מיושב, אנשים ובעלי חיים, המולה וקולות של חיים - והנה עכשיו הכל שם, שקט נורא שורר באוויר ורק משפחה קטנה אחת צריכה להתחיל הכל מהתחלה.

לא חייבים לעבור משבר כזה, אבל הוא קורה להרבה אנשים. לדוגמה, אדם ששָׁכַל את כל משפחתו

הדור הקודם נשבר, ואתה - שהיית חלק מאותו דור - אתה הוא התיקון, ובלבד שתצליח להביט קדימה

ועכשיו, אחרי המבול הפרטי שלך, הוא צריך להתחיל מהתחלה. זו באמת משימה קשה, שצריך לגייס הרבה כוחות נפש כדי להתחיל בה - ומאוד מפתה לברוח מהמציאות אל הטיפה המרה

ובלבד שתצליח להביט קדימה. לא צריך ללכת רחוק: מפליא לראות כל כך הרבה יהודים שעברו את השואה הנוראה ואיבדו את כל היקר להם, ולאחר החורבן התאוששו והקימו ממש הכל מחדש.

ולהתגלגל בתוך האוהל כמו נח... אבל אין ברירה, היה עולם ישן אך הוא חרב ואיננו, וכעת נותרת לבדך לבנות על חורבותיו עולם חדש. הדור הקודם נשבר, ואתה – שהיית חלק מאותו דור – אתה הוא התיקון,

לסיכום: המשבר השני בהיסטוריה הוא המבול. לאחר חורבן העולם נח צריך להתחיל הכל מחדש. דוגמה לכך בחיי הפרט אצל אדם ששכל את משפחתו. שורדי השואה הם דוגמה מפליאה לאנשים שחרב עליהם עולמם והחליטו להתאושש ולהתחיל הכל מאפס.

תחנה שלישית

דור הפלגה - פיזור

מגובשת ומאוחדת מתחילה להתפורר למפלגות שונות, ובמקום התקשורת החיובית הבונה שהייתה תחילה, מתחילים לדבר בשפות שונות, עד שה'תקשורת' היחידה היא זריקת אבנים זה על זה... גם בעולמו של היחיד ניתן להצביע על פיזור: אישיות שהיה בה שלום פנימי הופכת להיות מסוכסכת בתוך עצמה, האדם שידע חיים של הרמוניה ואחדות יחסית נקלע למצב של פיזור הנפש

המשבר השלישי, דור הפלגה, הוא הפיזור. בתחילה כל בני האדם היו "שפה אחת ודבָרִים אֶחָדִים", חברה אנושית אחת, גדולה ומרוכזת. המשבר-העונש של דור הפלגה לא היה מוות וחורבן העולם, אלא פשוט פיזור, "וַיִּפֶץ ה' אֶתֶם מִשֵּׁם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ", "וַנִּפְלְגֶה הָאָרֶץ". במקום עם אחד יש עכשיו שבעים אומות – כל אחד ולשונו המיוחדת, כל אחד בארצו וכל אחד בתרבותו. המשבר הזה נראה אולי קל יותר מאשר הגירוש מגן העדן וחורבן העולם, אך אין הוא פשוט כלל: המסגרת החברתית משתנה כליל וכל הקודים החברתיים צריכים להיכתב מחדש. הפירוד אינו התכלית. תיקון העולם המפוזר מתחיל באברהם אבינו המופיע בסוף הפרשה שלנו, "בְּהִנָּחַל עֲלֵינוּ גּוֹיִם בְּהִפְרִידוֹ בְּנֵי אָדָם [הפירוד של דור הפלגה, אז] יֵצֵב גְּבֻלַת עַמִּים לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". אברהם ובניו אחריו נושאים את הבשורה של תיקון העולם המפוזר. שלושת האבות, שמהם יקום עם ישראל, יביאו לאחדות מתוקנת – לא אחדות אנושית מדומה של שלום חיצוני ללא ביטול לאלוקים, אלא אחדות שבמרכזה עומד עם נבחר המגלה לעולם כולו את "ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד".

משבר הפיזור חוזר הרבה בהיסטוריה: חברה

לסיכום: המשבר השלישי בהיסטוריה הוא סיפור מגדל בבל. מעם אחד בעל שפה משותפת האנושות מתחלקת לשבעים תרבויות שונות. את המסגרת החברתית שהתפרקה צריך לבנות מחדש. בחיי הפרט הדבר מתבטא בפיזור הנפש, והתיקון הוא איחוד מחדש של חלקי האישיות.

הירידה למצרים - שעבוד

דאגת הפרנסה יכולה להפוך את האדם לעבד, וגם אם אין בעיות של כסף הרי אנחנו דור מודאג - הדאגה

והלחץ התמידי רובצים עלינו כעול ברזל, אין יכולת בנפש להתפנות ממש, לנשום חופשי ולעסוק בדברים החשובים באמת. נוסף על כך, כולנו נתונים בסד של המוסכמות החברתיות, התרבות הזולה המזינה אותנו ומכתיבה את

המשעבד הראשי הוא לאו דווקא 'האח הגדול' מבחוץ, אלא טרדות העולם המטורף שאנו חיים בו

דפוסי החשיבה וההתנהגות שלנו - משעבד-נוגש מודרני עם חיוך רחב ושוט-של-זהב...

יש עוד דרך ארוכה עד לתיקון השלם, אך אין זה פוטר אותנו מלעשות ככל יכולתנו - תחילה לזהות את השעבוד הפרטי והכללי. לאחר מכן, שחרור פנימי של עוד ועוד חלקים מהאישיות ועוד ועוד יהודים מהשעבוד שבו אנו נמצאים.

בסוף תקופת האבות, בני ישראל יורדים למצרים ובדור הבא מתחיל השעבוד. זהו סוג חדש של משבר - לא ניפוץ החלום, לא חורבן העולם, לא פיזור, אלא גלות ושעבוד. עם שלם, שישים ריבוא, הופך לעם עבדים, והשעבוד הוא טוטאלי, בחומר וברוח, עבודת פרך המפרכת ושוברת את הגוף ואינה מותירה מנוח לנפש. אי אפשר לנשום, כי כל טיפת אוויר וכל תשומת-הלב מוקדשת בעל כורחך לאדון המשעבד, עד שאתה שוכח מי אתה ובמקום להיות אתה-עצמך אתה בלוע לגמרי במנטאליות אחרת, זרה.

התיקון הוא יציאת מצרים - והפלא הגדול ביותר הוא עצם היציאה של "גוי מִקֶּרֶב גּוֹי" - מתוך מצרים מגיח ונולד עם ישראל. בסיפור הזה חייבים את דמותו של הגואל, משה רבינו הנשלח להוציא את ישראל ממצרים, וחייבת להיות תכלית ויעד לכל התהליך, מתן תורה, עד להשלמת המהלך בביאה לארץ ישראל.

אולי אנו חושבים את עצמנו לבני חורין, אבל האמת היא שבמידה מסוימת כולנו משועבדים. המשעבד הראשי הוא לאו דווקא 'האח הגדול' מבחוץ, אלא טרדות העולם המטורף שאנו חיים בו.

לסיכום: המשבר הרביעי הוא השעבוד במצרים.

כיום, טרדות העולם והכתבת דפוסי החשיבה על ידי התרבות הקיימת, משעבדת את האנושות עם "שוט של זהב". עלינו להיגאל מהשעבוד, והתיקון השלם יקרה על ידי הגואל האחרון.

המאמר מעובד מעלון נפלאות פרשת נח תשע"ט

פורסם בספר 'הממד הפנימי'

bit.ly/VA_noah_79

המשברים בהיסטוריה היהודית בעת החדשה

את דגל התורה והאמונה כדגלה של המדינה היהודית המתוקנת.

השעבוד: לבסוף מגיע

משבר השעבוד - שאנו נמצאים בעיצומו - שמתבטא בהערה לתרבות הגויים. אנחנו מפנימים מנטליות נכרית, מדברים וחושבים בכלים השאולים מתרבות זרה כובלת ומשעבדת. אחד הביטויים החריפים לזה הוא החשש 'מה יאמרו הגויים', שנראה כעיקרון הכי עקבי במדיניות של כל ממשלות ישראל מאז ועד היום...

כדי לתקן את המציאות הנוכחית, צריכים לדבר במפורש על גואל, מלך המשיח, הפותח את הפה שלנו לדבר יהודית ולחשוב יהודית, גואל שמוציא אותנו מכל השעבודים ומוביל את המהפכה האמיתית, להיות "ממלכת כהנים וגוי קדוש". וכשם שתיקונו של המשבר האחרון (המביא בעצם לתיקון המשברים כולם) היה במתן תורה, כך בגאולה האמיתית והשלמה תתגלה את "תורה חדשה", שתגלה את הפנימיות והעצמיות של אותה תורה נצחית שקיבלנו בהר סיני.

לא להתייאש, ולהבין שאם הצלחתי להינצל באורח פלא - המשימה שלי עכשיו היא להביט קדימה ולבנות עולם חדש.

הפיזור: עם כל הפלא

של שיבת ציון - כאשר היישוב היהודי בארץ היה כמו תיבת־נח שניצלה מן המבול בהשגחה נפלאה - הרי המדינה שהוקמה בפועל מזכירה ברובד הגלוי מעין מגדל בבל מאכזב; במקום שהכל ייבנה במוצהר על יסוד התורה ובחירת עם ישראל, בהכרה מפורשת שהננו עם ה' - מנסים ליצור לאום שהעיקר בו הוא השיתוף החיצוני של כולם, ובכוונה מותירים את ה' אלקי ישראל מחוץ לתמונה.

המשבר לא איחר לבוא: לאחר השנים הראשונות שבהן הורגשה תחושת ה'ביחד', באו שנים של אכזבה והחבילה־הלאומית החלה להתפרק; הקיטוב בין הפלגים השונים בעם הלך וגדל, והמשבר הלאומי בא לידי ביטוי חריף בתופעת ה'יורדים'. התיקון צריך להיות בדרך של אבות האומה, אברהם יצחק ויעקב: לייסד את 'הבית הלאומי' על אדני הייחוד היהודי, ולהניף

נוכל לראות שהמודל של ארבעת המשברים הללו מתאים לתהליך שעובר עם ישראל בדורות האחרונים:

אובדן החלום:

החלום שהיה ואינו הוא אובדן עולם היהדות בגולה. העיירה היהודית הישנה והטובה, שאפשר לקרוא עליה תיאורים נלבבים ומלאי חיים, היא כמו עולם אוטופי־חלומי עם ריח גן עדן. והנה החלום הזה התנפץ, כשעוד לפני השואה פקד חורבן ורחני נורא את העיירה היהודית. הנחש בסיפור הזה היה תנועת ההשכלה, ולפתע מצאו היהודים את עצמם מחוץ לגן העדן, הניחוח של ה'ידישקייט' הישן נעלם, החממה נפרצה והרוחות הרעות נמצאות בפנים. אין מה לעשות, כבר אי אפשר לחזור אל העיירה מהשעבוד בדיוק כפי שהייתה, והתיקון הוא לעבוד בתוך העולם של היום.

החורבן: החורבן של

העת החדשה הוא כמובן השואה הנוראה, עולם יהודי שלם נחרב, קהילות שלמות נמחקו והאודים המוצלים מאש צריכים להתחיל מאפס אחרי המבול. התיקון הוא

"גם כי יאלך בגיאת צלמות לא אירא רע" הבעל שם טוב

ופעם בכפר, ולא ביקשו צדקה משום אדם, האיש זן את עצמו ואת ישראל רק מכספו שהיה לו. בכל מקום שהיו עוזרים למנוחה למד אתו.

כך עברו שלוש שנים, ופעם אחת אמר לו האיש: "היום אביא אותך לאיש מיוחד, צדיק נסתר וגאון גדול. שמו רבי מאיר, הוא מתגורר ביער והמלאכה שלו היא להוציא מהשורשים של העצים זפת ועוד חומרים על ידי שמבשלים אותם. בכל יום הוא הולך לעיר להתפלל ואנשי המקום חושבים שהוא בעל מלאכה פשוט, ובאמת הוא ראש הצדיקים הנסתרים והם אינם עושים שום דבר בלי עצתו".

ישראל הסכים והלך אל רבי מאיר ולמד אצלו בערך ארבע שנים. שם התוודע אל הצדיקים הנסתרים ונמנה על חבורתם, עד שאחרי כמה שנים גם הצדיקים הזקנים הכירו בגדולתו והקשיבו לדעתו בעניינים רבים.

חיוו של הבעל שם טוב היו רצופי אתגרים כמעט מרגע היוולדו. אביו ואמו נפטרו בזה אחר זה, והוא היה ברשות עצמו כבר מילדות. אנשי העיר דאגו למחסורו אבל אף אחד לא התעניין בו באופן אישי. היינו מצפים שילד כזה יהפוך לחסר רסן או מדוכא, אבל הבעש"ט אינו כזה. הוא ראה ברכה בלימודו וצוואת אביו הופכת לו לדרך חיים – תרופת פלא להתמודד עם הטרואומה של היתמות... עם זאת, הבעש"ט אינו ה'מתמיד' המוכר היושב בבית המדרש יומם ולילה. הוא מטייל ביערות, בורח מהמלמד וחוזר אליו, ואיש אינו יודע מה מעשיו שם.

הפגישה עם הצדיק ביער שוברת את בדידותו של הילד. לפתע הוא פוגש מישהו כמוהו, שהיער עבורו כמו בית ותורתו ותפילתו מתוקות לו ולמאזין להן. הזיקה ביניהם מתעצמת, כשמתברר שהאיש הזר הכיר את אביו ואת מעלתו. הבעל שם טוב מוצא דרכו אנשים נוספים כלבבו, וכאן מתחילה דרכו אל ייעודו כמנהיג, בתחילה בקרב חבורת הנסתרים ולבסוף בגלוי.

כשהיה הבעל שם טוב כבן חמש שנים, התקרב יום פטירת אביו, הצדיק רבי אליעזר, שהיה איש זקן. יום אחד קרא לו אביו ואמר לו: "ראה בני, הנני הולך בדרך כל הארץ. רואה אני שתאיר את העולם בתורתך, אך לא אזכה לגדל אותך. שני דברים אני מצווה אותך: אל תירא משום דבר כי אם מהקב"ה, ואז יהיה הקב"ה אתך כל ימך. אהוב כל איש ישראל בכל עומק לבך, בלי הבדל מי הוא ואיך הוא".

לא עברו שנים רבות וגם אמו הזקנה נפטרה, וישראל הקטן נשאר יתום מאביו ואמו. אנשי העיר דאגו למחסורו ומסרו אותו למלמד, הוא ראה הצלחה גדולה בלימודו ורוח ה' החלה לפעם בקרבו. אחרי הלימוד היה בורח אל היער ליום או יומיים, חוזר אל המלמד ולומד כרגיל. כך אירע כמה פעמים, ואיש לא ידע מה מעשיו ביער.

בהיותו כבן שבע שנים בא ישראל יום אחד ליער, ומרחוק ראה יהודי עומד ליד העץ, מעוטף בטלית ועטור בתפילין ומתפלל בדבקות ובנעימות ששבתה את לבו של ישראל, שטרם ראה דבקות כזו בעת התפילה. אחרי התפילה ישב האיש ללמוד אחרי שסיים ללמוד הוציא מהשק שהביא פת יבשה וצפחת מים, נטל את ידיו, אכל וברך ברכת המזון בדבקות ובנעימות. אחרי כן נטל את שקו ומקלו והלך לדרכו. ישראל יצא ממחבואו והלך לקראתו, לדעת מיהו האיש הזה. ראה האיש שנער קטן הולך לו ביער, ויקרא אליו ויאמר לו: "איך אינך מפחד ללכת לבד ביער? הרי אתה צעיר לימים!" ענה לו ישראל: "אבי ציווה אותי לפני שנפטר שלא אפחד, רק מהקב"ה".

שאל אותו האיש: "אתה הוא בנו של הצדיק רבי אליעזר מאוקופ?" ענה לו ישראל: "כן". התיישבו שניהם על גזע אילן, והאיש הוציא גמרא מסכת פסחים ולמד איתו. אחרי שסיימו ללמוד שאל האיש: "אתה רוצה ללכת עמי?" "כן, אני רוצה", השיב ישראל, "לאיפה שתלך, אלך עמך".

הלכו שניהם יחד ממקום למקום, פעם ביער

אלהינו מלך ה' יתברך

החיים, משתברת היא מרוב שאיפתה. אבל לא מפני זה יחדל הטוב הנשא לעשות את דרכו, הוא חוזר ובונה אחר השבירה, והבניין המתוקן עולה יפה יפה, באין ערוך לייקרתו... עד שכדאי לסבול את כל ייסורי השבירה, את כל קלקולי ההריסה, רק שיצאו עולמים משוכללים כאלה, שנושאים בכוחם עושר חיים כזה, שהוא מצד עצמם למעלה מכוחם. ואין המהווה העליון בוחר בדרך מדודה ומצומצמת, כדי שיעור היכולת של ההווה, שאם כן היה הטוב מוגבל לא לפי עוצם עוז חיי היוצר כול, אלא לגמרי לפי תנאי היצירה החלושה".

המשבר מאפשר לזהות את כל המקומות שדרכם הייתה לנו אחיזה מדומה במציאות. ברגע שהאדמה המוכרת, הבטוחה, והיציבה נשמטת תחת רגלינו, נמחק כל מה שהגדרנו את עצמנו באמצעותו. אנו הפוכים תלויים על בלימה בין ארץ לשמים, וברקע נדרשים להתמודד עם מכאובי הגוף והנפש ולא רק לשרוד ולצלוח אותם אלא אף לצמוח מהם.

מתוך ייסורי השבירה והחורבן, ודווקא משם, מתגלים הכוחות הכי גדולים של האדם, שאינם תלויים בו אלא באים מן החיבור לאור אין סוף.

אנו אומרים בכל יום בתפילה "מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה". על ידי המשבר שנקרא "מיתה" יכול להתקיים ה"מחיה", ודווקא מתוך זה תצמח הישועה. הישועה היא הבשורה כי המחיה מגיעה מתוך המפגש עם השבר.

מעניין לראות שה"נחש" אשר הוביל למשבר הראשון בתנ"ך שווה בגימטריה ל"משיח". המשבר עצמו עתיד להפוך לתיקון ולהתגלות כמשיח, כישועה! לא בכדי אותיות 'משבר' הן גם 'מבשר'.

שנתבשר בגאולתנו השלמה במהרה אמן.

יום שישי ר"ח אלול תשס"ג, בדרכנו אל ביתנו שבחומש, אחרי אחד מעיקולי הדרך מופיעה חוליה של מחבלים ופותחת באש לעבר רכבנו. כתוצאה מהירי הרכב מאבד שליטה ומתהפך, שולי בעלי נרצח ואני בהריון פצועה מובלת לבית החולים ושלוש שעות לאחר מכן יולדת תינוקת פגה בניתוח חירום. מאותו הרגע נכנסתי לתהליך שיקום שנמשך כמה שנים. ברגע אחד התהפכו כל חיי. חיים שהיו טובים, שמחים, מלאי אהבה וביטחון. הכל נמחק באבחת כדורי המרצחים.

אני מתעוררת בחדר התאוששות, כל עולמי שבור, נפול, חרב ומטושטש. הלב שבור, ודווקא ברגע הזה הקב"ה מתגלה כקרוב יותר מתמיד, כאן נחשפת האמת היסודית. אין שום אחיזה בדמיון, שום בריחה מעצמי, ומתגלה לי שהאמת היא שאני תלויה רק בו, כך, מתוך התהום, נובטת אט אט מערכה של בניית אמון אמיתית ויציבה במי שאוחז אותי באמת. כל המשענות הרצוצות נחשפו. כל ההגדרות התגלו כעורבא פרח. אני מבינה שזו הדרך להתחיל. כאן מתגלים לי ניצני החוסן האמיתי שבי, החיבור לנשמה, ליכולת הלא מוגבלת להשפיע ולהיות פועלת עם א-ל.

הגדרות החיים מתחדדות, הצינור "ובחרת בחיים" מקבל הבנה מעמיקה, לחיות או למות, להאמין או להיאבד, לדבוק בבורא עולם או ליפול לתהום...

פרשות בראשית ונח מתארות כמה טלטלות ומשברים וביניהם המבול. מה בעצם בורא עולם מבקש ללמדנו מזה שדווקא ההתחלה מספרת על משברים וטלטלות? הרב קוק זצ"ל מתאר זאת כך: "ועולם התהום, ושבירותיו, ותיקוניו, מורים לנו שעוצם הרצון לתיקון, לשכלול... פועל הוא בכוח מלא מאוד-מאוד. אין ההווה יכולה לקבל את כל עוצם הטוב של המהווה העליון... ההווה החלקית מתמססת מרוב הטוב, מעוצם

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסכּוּץ כחוכרת 'נפלאות':

❖ כשיהודי מדבר את התורה הוא בעצם מדבר לעצמו, מדבר אל נקודת האמת שלו, אבל הוא יכול לגעת באמת הזו כפי שהיא נמצאת בתוך אומות העולם.

יש אמת בראש-בשכל, אמת בלב וגם אמת בבטן – השאלה לאיפה אתה מדבר עם האמת. כשמדברים לראש מגיעים לבני שם, כשמדברים ללב מגיעים לבני יפת וכשמדברים לבטן מגיעים לבני חס.

❖ כמו שפעם היו נוסעים לקליפורניה לחפש זהב, היום צריך לחפש אוצרות של נשמות וניצוצות בתוך אומות העולם.

[מתוך השיעור המהפכה הרביעית עם רבי בונים מפשיסחא]

❖ יש תורה של צדיקים ותורה של בעלי תשובה. התורה של הצדיקים היא "טוב", "אין טוב אלא תורה", אבל התורה של בעלי התשובה היא "טוב מאד", תורה של "בכל מאדך".

[מתוך השיעור תורה של בעלי תשובה]

❖ עיקר עבודת ה' היא הידיעה למי עובדים – זו ההקדמה ההכרחית, "דע את אלהי אביך – ועבדהו". בלי ההקדמה הזו כל העבודה היא כלום, היא בלוף, דקלום של תוכי. לא כולם יסכימו עם זה, אבל כך הסבירו בפשיסחא, והגישה הזו מתאימה לעולם שלנו היום.

[מתוך השיעור להתחיל מבראשית – ראשית העבודה בדרך פשיסחא]

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם?
הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל
צרו קשר כעת:
bit.ly/news_niflaot
דוא"ל: itiel@pnimi.org.il

